

BỎ TRƯỜNG MÀ ĐI

Đà Nẵng 1967

Trần Đình Quân

Chậm, hoài niệm

Bỏ trường mà đi, ngoài kia cuộc đời réo

gọi. Bỏ trường mà đi. Bỏ lại đằng sau ánh mắt nụ

cười. Bỏ lại đằng sau những buồn vui một thời. Bỏ

trường mà đi. Bỏ trường mà đi. HẾT

đi. Những ghé những bàn kia. Sao không lên

tiếng? Những ghé những bàn kia. Sao không lắng

nghe? Lời tạ từ của một người. Sắp đi

xa. Này phấn trắng! Này bảng đen! Sao

không lên tiếng sao cứ im lìm, sao cứ im lìm.

Hôm nay ai đưa ta đi? Hôm

nao ai đón ta về? Ai đón ta về?

Đường xưa ngập lá. Dấu chân tìm đâu? Bỏ.